

бѣхме слушали въ тъмницата, че по-преди нѣкои-си Черкези, които много години лежѣли въ затворъ безъ присѣда, били заплашили властѣта, че ще се изпомогнатъ отъ-гладъ, ако имъ се не разгледатъ работитѣ, — и че споредъ това, нѣкои отъ тѣхъ, чакъ седемъ дена нищо не турнали въ уста. Прикаската притурѣше, че съ тозъ маневръ тѣ сполучили, и че при разглежданието на работитѣ имъ, като липсували доказателствата, пуснали ги били повечето отъ затворъ. И тъй, азъ предложихъ на нашитѣ българи, и ние да се опитаме да порасклатимъ турцитѣ по сѣщия начинъ. То се прие, — и азъ имъ рекохъ, че тѣ не трѣбва всички да се моятъ съ гладъ, а всѣкой нека се въздържи отъ ядене, колкото само съ обикновенно напруганіе на силитѣ си би могълъ да потрае. Достатъчно е, рекохъ, щото единъ само изъ-по-между ни, да потрае да не яде цѣла недѣля. — и тозъ единъ искахъ да бѣда — азъ.

Не бѣше отчаяние, което ме накара да предприема това нѣщо. Дакже тъкмо тогава бѣше напълно узрѣла въ мене свѣстѣта и волята, за да живѣя, безъ да гледамъ на снѣжкитѣ въ животѣтъ, нити мога да кажа, че ме бѣше поддѣжнала къмъ това яка нѣкоя надѣжда, че наистина ще има задоволителенъ резултатъ отъ тая ми жертва. Сърдцето ми, което всѣкога ми е било вѣрно, не ми шепнѣше таквозъ нѣщо; мога да кажа, че за да постѣя така, главно ме бѣше накарала една чудна суета; азъ си думамъ: искамъ да испитамъ, може ли Българинъ да бѣде твърдъ както черкезинъ.

И наистина, ние престанаме да ядемъ. Нѣкои отъ насъ постиха два дни, други три; самъ азъ продължихъ на-татъкъ. Не ядѣхъ нищо, освѣнъ дето по нѣкога понушвахъ по една цигарка, или си сръбвахъ капка водица. На петий день осѣцахъ извънредна сла-